

Störta demokratin!

Hans-Hermann Hoppe

Tänk dig en världsregering, demokratiskt vald enligt principen en människa — en röst på världsbasis. Vad skulle ett sådant val resultera i? Sannolikt skulle vi få en kinesisk-indisk koalitionsregering. Och vad skulle denna regering antagligen bestämma att göra för att gynna sina anhängare och bli återvald? Regeringen skulle säkert finna att den så kallade västvärlden har alldeles för mycket rikedom och att resten av världen, framför allt Kina och Indien, har alldeles för lite.

Alltså skulle det finnas motiv för en systematisk välstånds- och inkomstomfördelning. Eller tänk dig, för ditt eget land, att rätten att rösta ökades till att omfatta sjuåringar. Regeringen skulle säkert ändå inte utgöras av barn, men dess policy skulle säkert spegla de "legitima kraven" hos barn att ha "fullgoda" och "lika" rätt till "gratis" hamburgare, saft och video.

I ljuset av dessa "tankeexperiment", finns det något tvivel om konsekvenserna av demokratiseringsprocessen som började i Europa och USA på andra halvan av 1800-talet och förverkligats sedan slutet av första världskriget?

Den successiva expansionen av privilegier och slutligen etablerandet av en allmän rösträtt för vuxna gjorde inom varje land vad en världsdemokrati skulle göra för hela världen: den satte en till synes permanent ökning av välstånds- och inkomstomfördelning i rullning.

"En man — en röst" kombinerad med "frivilligt deltagande" i regeringen — demokrati — betyder att varje person och dennes privata egendom kommer inom räckhåll— och blir gripbar — för alla andra. En "allmänhetens tragedi" skapas.

Man kan förvänta sig att majoriteten "oägare" obevekligt försöker berika sig själva på minoriteten "ägares" bekostnad. Detta betyder inte att det kommer att finnas endast en klass oägare och en klass ägare eller att omfördelningen endast sker från de rika till de fattiga. Tvärtom.

Medan omfördelningen från rik till fattig alltid spelar en stor roll överallt vore det en sociologisk blunder att anta att det kommer att vara den enda eller ens den övervägande formen av omfördelning. När allt kommer kring, de "permanent" rika och de "permanent" fattiga är oftast rika eller fattiga av en anledning.

De rika är generellt skärpta och flitiga, och de fattiga är ofta tröga, lata eller både och. Det är inte troligt att de tröga, även om de är i majoritet, systematiskt kommer att överlista och förkovra sig på den skärpta och driftiga minoriteten. Snarare kommer omfördelningen att ske inom gruppen icke-fattiga, och det kommer ofta vara de som redan har det bra som lyckas bli understödda av dem som har det sämre.

Tänk bara på det nästan överallt rådande praktiserandet av att erbjuda "gratis" universitetsutbildning, där arbetarklassen, vars barn sällan läser på universitet, tvingas betala för utbildningen av medelklassens barn!

Dessutom kan man förvänta sig att det kommer att finnas många konkurrerande grupper och koalitioner som försöker kapa åt sig fördelar på andras bekostnad. Det kommer att bli omdefiniering av vad som gör att en person är "ägare" (förtjänar att bli plundrad) eller är "oägare" (förtjänar att få bytet).

På samma gång kommer individer att vara medlemmar av en mängd grupper av "ägare" och/eller "oägare", som förlorar på grund av en egenskap och vinner på grund av en annan, med några individer som slutar som omfördelningens nettoförlorare och andra som nettovinnare.

Att se demokrati som ett maskineri för allmän omfördelning är nyckeln att förstå vår tid. Förenat med en av de mest grundläggande principerna inom nationalekonomi medför detta att man i slutändan får mer av vad som subventioneras.

All omfördelning, oavsett vad som utgör måttstock, innefattar att "ta" från de ursprungliga ägarna och/eller producenterna (de som "äger" någonting) och "ge" till dem som inte äger och/eller inte producerar.

Incitamenten att vara en ursprunglig ägare eller producent minskar, och incitamenten att vara en "oägare" och icke-producent ökar. Följaktligen, som resultat av att subventionera individer för att de är fattiga kommer fattigdomen att öka.

Om man subventionerar dem som är arbetslösa kommer arbetslösheten att öka. Att stödja ensamstående mödrar med skattemedel ökar antalet ensamstående mödrar, födda utanför äktenskapet, och skilsmässor. Genom att förbjuda barnarbete flyttas inkomsten från familjer med barn till barnlösa personer (som ett resultat av laglig begränsning av tillgången på arbetskraft kommer lönerna att öka). Således kommer barnafödandet att minska.

Å andra sidan, genom att subventionera utbildning för barn skapar man en motsatt effekt. Inkomsten flyttas från barnlösa och dem med få barn till dem med många barn. Barnafödandet ökar.

Alltså minskar återigen värdet av barn och barnafödandet kommer att minska som ett resultat av det så kallade välfärdssystemet, för genom att stödja pensionerade (de äldre) med skattemedel från de arbetande (de unga) försvagas systematiskt familjen — det generationsöverbyggande bandet mellan föräldrar, far- och morföräldrar och barn. De äldre behöver inte längre lita på att barnen hjälper till om de inte har förberett sig ekonomiskt för sin ålderdom, och de unga (ofta med lite sparmedel) måste stödja de äldre (ofta med mer sparmedel) snarare än tvärtom, som är vanligare inom familjer.

Föräldrars önskan att skaffa barn, och barns önskan att behålla sina föräldrar, minskar, familjer bryter upp och antalet icke-fungerande familjer kommer att öka, och sparande och kapitalskapande kommer att minska medan direkt konsumtion ökar.

Genom att subventionera sjuka, neurotiska, oaktsamma, alkoholister, drogmissbrukare, aidsinfekterade och fysiskt och mentalt handikappade med försäkringsregleringar och obligatorisk sjukvårdsförsäkring skapar man mer sjukdom, neuroser, oaktsamhet, alkoholism, drogberoende, aidsinfektioner och fysiska och mentala handikapp.

Genom att tvinga icke-kriminella, inklusive brottsoffren, att betala för fängslandet av kriminella (snarare än att låta kriminella kompensera sina offer och betala hela kostnaden för gripande och fängelsevistelse), kommer kriminaliteten att öka.

Genom att tvinga affärsmän, med kvoteringsprogram för att anställa fler kvinnor, homosexuella, svarta, eller andra "minoriteter" än de skulle föredra, kommer det att bli fler anställda minoriteter, och färre arbetsgivare och färre manliga, heterosexuella och vita anställda.

Genom att framtvunga markägare att subventionera ("skydda") "utrotningshotade arter" som lever på deras mark genom miljölagstiftning, kommer det att bli fler och mer välmående djur, och färre och olyckligare människor.

Men viktigast av allt, genom att tvinga privata markägare och/eller lönearbetande på marknaden (producenter) att betala "politiker", "politiska partier" och "statstjänstemän" (politiker och statsanställda betalar inte skatt utan betalas genom skatt) skapar man mindre välstånd, färre producenter och mindre produktivitet, och oändligt mer förfall, "parasiter" och parasiterande.

Affärsmän (kapitalister) och deras anställda kan inte tjäna pengar utan att producera varor eller tjänster som kan säljas på marknaden. Köparens inköp är frivilliga. Genom att köpa en vara eller tjänst demonstrerar köparna (konsumenterna) att de föredrar den varan eller tjänsten framför den summa pengar de ger upp för att skaffa den.

Som motsats producerar politiker, partier och statsanställda ingenting som säljs på marknaden. Ingen köper statens "varor" eller "tjänster". De produceras och kostnaderna uppkommer för att producera dem, men de säljs eller köps aldrig.

Å ena sidan implicerar detta att det är omöjligt att avgöra deras värde och lista ut om deras värde rättfärdigar kostnaden eller inte. Detta därför att ingen köper dem, ingen demonstrerar att han/hon anser statens varor och tjänster värda kostnaderna, och det finns inget sätt att veta om någon anser dem ha ett värde över huvud taget.

Ur nationalekonomisk synvinkel är det alltså inte alls legitimt att anta, som man alltid gör när man beräknar nationalprodukten, att statliga varor och tjänster är värda vad det kostar att producera dem och sedan bara lägger till detta värde till de "normala", privat producerade (köpta och sålda) varorna och tjänsterna för att få fram till exempel bruttonationalprodukten.

Det kan mycket väl antas att statens varor och tjänster inte är värda någonting, eller till och med att de innebär endast kostnader; alltså, att kostnaden för politiker och hela samhällsservicen borde subtraheras från det totala värdet av privat producerade varor och tjänster. Att anta detta skulle vara långt mer rättvisande.

För å andra sidan innebär att praktiskt understödja politiker och statstjänstemän att man faktiskt subventionerar att "producera" med liten eller ingen tanke på ens antagna kunders välbefinnande, och med större eller som enda avsikt att öka välbefinnandet för "producenterna", det vill säga politiker och statstjänstemän. Deras löner är ju desamma oavsett om deras prestation tillfredsställer konsumenterna.

Således, som ett resultat av ökningen av antal sysselsatta i den "offentliga" sektorn, ökar lathet, oaktsamhet, inkompetens, dålig service, misshandel, avfall, och till och med förstörelse — och på samma gång ökar arrogans, demagogi och lögn ("vi arbetar för det allmänna bästa").

Efter mindre än hundra år av demokrati och omfördelning ser vi de fullt förutsägbara resultaten. De "sparade reserver" som ärvt från tidigare generationer är till synes förbrukade. I flera decennier (sedan slutet på 1960-talet eller början på 1970-talet), har levnadsstandarden stagnerat eller till och med minskat i västvärlden.

Den "offentliga" skulden och kostnaderna för befintliga välfärds- och sjukvårdsprogram har medfört risk för en nära förestående ekonomisk hårdsmälta. På samma gång har nästan varje typ av oönskat beteende —

arbetslöshet, bidragsberoende, slarv, vårdslöshet, oartighet, psykopatiskt beteende, hedonism och brottslighet — ökat och sociala konflikter och social nedbrytning har nått farliga nivåer.

Om trenden fortsätter är det riskfritt att säga att västvärldens välfärdsstat (socialdemokrati) kommer att kollapsa på samma sätt som före detta östblockets socialism (av rysk typ) kollapsade på slutet av 1980-talet.

Emellertid leder inte en ekonomisk kollaps till automatiska förbättringar. Det kan komma att bli värre snarare än bättre. Vid sidan av krisen är idéer nödvändiga — korrekta idéer — och människor som förstår dem och kan implementera dem så fort möjligheten finns.

Slutligen bestäms historiens bana av idéer, sanna som falska, och av människor som agerar på och är inspirerade av sanna eller falska idéer.

Den nuvarande röran är också ett resultat av idéer. Den är resultatet av den överväldigande acceptansen, genom allmänna opinionen, av idén om demokrati. Så länge denna acceptans är förhärskande är katastrofen oundviklig och det finns inget hopp om förbättring ens när katastrofen är över oss.

Å andra sidan, när man inser att idén om demokrati är falsk och ondskefull — och idéer kan, teoretiskt, förändras i stort sett ögonblickligen — kan katastrofen undvikas.

Den centrala uppgiften för dem som vill vända utvecklingen och förhindra ett regelrätt haveri är framöver att “delegitimerar” demokratin genom att påvisa att den är huvudorsaken till dagens snabbt ökande avcivilisering.

För detta syfte måste man först påpeka att det är svårt att hitta många förespråkare för demokrati genom den politiska teorihistorien.

Nästan alla stora tänkare hyste ingenting utom förakt för demokrati. Till och med den amerikanska unionens fäder, numera ansedda som föredöme för demokratier, var starkt emot det. Utan undantag såg de demokratin som endast pöbelvälde. De såg sig själva som medlemmar av en “naturlig aristokrati”, och förespråkade en aristokratisk republik snarare än demokrati.

Vidare, även bland de få teoretiska demokratiförsvaren som till exempel Rousseau, är det i stort sett omöjligt att finna någon som förespråkar demokrati inom annat än väldigt små gemenskaper (byar eller städer).

Förvisso, i små gemenskaper där alla känner alla personligen kan de flesta acceptera att den position “ägare” har ofta baseras på deras överlägsna personliga prestationer precis som den position “oägare” har oftast kan härledas till deras personliga tillkortakommanden och underlägsenhet.

Under dessa omständigheter är det mycket svårare att lyckas komma undan med att försöka plundra andra människor och deras privata egendom för egen vinning. Som klar kontrast, på stora territorier som omsluter miljoner eller till och med hundratals miljoner människor, där potentiella plundrare inte känner sina offer, och vice versa, finns små eller inga hinder för det mänskliga begäret att berika sig själv på annans bekostnad.

Ännu viktigare är att göra klart att idén om demokrati är lika omoralisk som oekonomisk. Om majoritetsstyret måste sägas att det moraliskt tillåter A och B att gå samman för att råna C, C och A kan i sin tur gå ihop för att råna B, och sedan kan B och C konspirera mot A, etc...

Detta är inte rättvisa utan ett moraliskt övergrepp, och snarare än att behandla demokrati och demokrater med respekt skulle de behandlas med öppet förakt och göras till åtlöje som moraliska luredrejure.

Å andra sidan, när det gäller demokratins ekonomiska kvaliteter, måste det obevekligt betonas att det inte är demokrati utan privat egendom, produktion och frivilligt utbyte som är de egentliga källorna till mänsklig civilisation och mänskligt välbefinnande.

Speciellt, i motsats till de utbredda myterna, behöver man tala om att bristen på demokrati inte var den grundläggande orsaken till den ryska socialismens bankrutt. Det var inte principen om val av politiker som utgjorde socialismens problem. Det var politik och politiskt beslutsfattande som sådant.

Istället för att varje privat producent väljer individuellt vad de ska göra med specifika resurser, som under en privat äganderätts- och kontraktbaserad regim, med fullt eller delvis socialiserade produktionsmedel kräver varje beslut någon annans tillåtelse. Det är irrelevant för producenten hur de som ger tillåtelse väljs. Vad som betyder något för henne är att tillåtelse måste begäras över huvud taget.

Så länge det är så är incitamentet mindre för producenter att producera och välbefinnandet utarmas. Privat egendom är därför lika oförenlig med demokrati, som med all annan sorts politiskt styre.

Snarare än demokrati kräver såväl rättvisa som ekonomisk effektivitet ett samhälle av ren och oinskränkt privat äganderätt — en “produktionsanarki” — i vilken ingen härskar över någon annan och alla producenters relationer är frivilliga och därför för ömsesidig vinning.

Till sist, av strategisk betydelse, för att närma sig målet i en icke-exploaterande social ordning, det vill säga äganderättsanarki, måste idén om “majoritism” vändas mot demokratin själv.

Under varje form av statligt styre, inklusive demokrati, är den “styrande klassen” (politiker och statsanställda) endast en liten del av den totala befolkningen. Medan det är möjligt att hundra parasiter kan leva behagliga liv på produkten av tusen värddjur, kan inte tusen parasiter leva av hundra värddjur.

Med tanke på detta faktum skulle det kunna vara möjligt att övertyga en majoritet av väljarna att det gör ont värre att låta dem som lever av andra människors skattemedel bestämma skatternas storlek, och att därför besluta, demokratiskt, att ta ifrån alla statsanställda och alla som tar emot bidrag (oavsett om de är socialbidragstagare eller statskontrakterade entreprenörer) rätten att rösta.

Dessutom är det nödvändigt att med denna strategi inse den överväldigande vikten av utträdesrätt och utbrytarrörelser.

Om majoritetsbeslut är “rätt”, måste den största av alla majoriteter, en världsmajoritet och demokratiskt vald majoritetsregering, anses vara det som slutligen är “rätt” med konsekvenserna som förutsågs i början av denna artikel. I motsats till detta innebär utträde alltid att mindre delar frigör sig från större befolkningar. Det är alltså att rösta mot principen om demokrati och majoritism. Ju längre processen om utträde fortsätter — till små regioner, städer, stadsdelar, byar och slutligen individuella hushåll och frivilliga sammanslutningar av privata hushåll och företag — desto svårare kommer det vara att bibehålla dagens nivå av omfördelningar.

Samtidigt, ju mindre de territoriella enheterna blir, är det troligt att några få individer, baserat på ekonomiskt oberoende, enastående professionella insatser, moraliskt oklanderligt personligt leverne, överlägset omdöme, mod, och smak, kommer att lyftas till naturligt, frivilligt erkända eliter och skänka legitimitet till idén om den naturliga ordningen med konkurrerande (ickemonopolistiska) och opåkallat (frivilligt) finansierade fredsmäklare, domare och överlappande rättsskipning som existerar även idag inom internationell handel och resande — ett samhälle med helt privata lagar — som motsats till demokrati och all annan form av politiskt (tvångsbaserat) styre.